

Az egyik munkás a harmadik-negyedik vödör után bosszúsan felkiáltott:

— Ki látott már ilyen ostoba munkát?! Én bizony inkább leülök és nem húzok fel többet egyetlen vödörrel sem, hiszen úgy sem tudja meg majd a gazda, hogy hány vödörrel húztam föl!

— De barátom, — intette a másik, — engem is, téged is azért fogadtak fel, hogy ezt a munkát elvégezzük; jól megfizetnek érte, tehát dolgozz csak tovább, szorgalmasan.

— Hát én bizony nem dolgozom. Ha te olyan bolond vagy, hát csak dolgozz, én meg leülök pihenni. — Úgy is cselekedett és másik társát kicsúfolta s lenézte azért, mert szorgalmasan dolgozott.

Elérkezett végre az este és a szorgalmas munkás, mikor éppen már az utolsó vödör vizet húzta fel, a veder fenekén egy csillogó gyémántgyűrűt talált.

— Látod, — mondta társának, — ez volt az érthetetlen munka célja, ezért kellett nekünk ezt a sok vizet kimerni, hogy ezt a gyűrűt megtaláljuk.

S ezzel, mint aki jól végezte dolgát, felvitte a gyűrűt a gazdának.

— Csak tartsd meg emlékül a gyűrűt. megérdemled, mert szorgalmasan dolgoztál, — szólt hozzá a gazdag ember. Ez legyen szorgalmad és kitartásod jutalma, amíg szolgám leszel, mert mától kezdve szolgálatomba fogadlak.

A másik munkásnak pedig kifizette a négy vödör víz felhúzásáért járó díjat (mert titokban figyelte ám őket!). Az pedig megszégyenülten elment, hogy tovább nyomorogjon és keservesen megbánta lustaságát.

A MÉHECSKE.

Mihelyt jókor reggel felszikkad a harmat,
A méhecske többé nem ismer nyugalmat.

Repdes ide s tova virágról virágra,
Majd a ligetbe száll, majd a rónaságra.

Megnéz figyelmesen minden virágkelyhet,
S örül, ha egy kicsi mézrevalót lelhet.

Nem csügged, ha kevés méz van egy virágban.
„Sok kicsi sokra megy“, dudolja magában.

Haj, de szép szokása van a méhecskének,
Rest gyermekek töle példát vehetnének!

(Garay János.)